

Finansministeren: Ja, Forbudet vilde jo saa ikke alene være rettet mod andre Lotterier end Classelotteriet, men ogsaa mod de lidet formuende Spillere i dette, som man derved vilde affkære Muligheden for at spille i Lotteriet i Aaret 1869—70 (Veshmann: Ja!). Det ærede Medlem siger ja, men det er dog et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt at gjøre det. Der kan dog vistnok være et Spil paa mindre Sedler, der for Spillerens Vedkommende idetmindste er fuldkommen tilladeligt og ikke medfører større Fare for ham, end hans Omstændigheder kunne taale. Man vil altsaa ved at holde fast ved, at Loven med Undtagelse af dens § 1 sættes i Kraft allerede den 1ste April 1869, factiff forbyde de mindre Bemidlede, som kunne have Lyft til at spille i Lotteriet, at kunne benytte dette, idet de ikke kunne naae op til Minimum af den Størrelse, Lodderne i saa Fald kunne faae, nemlig Fjerdedeelslodder. Altsaa foruden det Tab, som muligen kan tilføies Lotteriet derved, at Sedlerne ikke blive affatte, forhindrer man ved Forkastelsen af mit Forslag uuder Nr. 6 endeel Folk fra at spille i Lotteriet og driver dem derved maaffee over i Arme, hvor man nødvendig vil see dem, hvad der maaffee vil medføre større Ulemper, end der vil følge af at lade hele den nuværende Ordning bestaa endnu et Aar.

Ordføreren: Maaffee det maatte være mig tilladt endnu at yttre, at jeg har forstaaet det andet Stykke af § 2 paa samme Maade, som det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Rieger), nemlig saaledes at Ordene „til Tombolaer og deslige Spil“ knytte sig til de Ord, som gaae umiddelbart foran i Paragraphen, og høre uadffilleligt sammen med disse Ord, saa at deres Betydning er betinget af, hvad der siges iforveien, medens de følgende Ord: „Eigesom ogsaa osv.“ begynde et nyt Afsnit, der maa læses og fortolkes for sig. Jeg indrømmer, at det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde om, at de enkelte Ord, der ere benyttede, saavel som Ordenes Sammenhæng ingenlunde ere gauffe klare; men jeg troer dog, at man, naar man læser opmærksomt, maa komme

til det samme Resultat, som det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn kom til.

Det er allerede bleven bemærket, at det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) i Gjæringen talte imod alt Lotterispil. Naar det nævnte ærede Medlem i Særdeleshed lagde Bægt paa, at man maatte forhindre, at Tjenestefolk, Ubenidlede osv. fristedes ind paa at spille i Lotteriet ved de Tillokkelser, som Industrielotterier og lignende Indretninger kunde indeholde for dem, saa troer jeg derhos, at det ærede Medlem ikke var paa rette Veie. Er der Noget, der skal udpeges som hovedsagelig egnet til at friste f. Ex. Tjenestefolk — lad mig blive staaende ved dem —, saa er det Tombolaerne, saa er det den pragtfulde Udstilling af forskjelligte herlige Gjenstande med et Lyffehjul foran. Dette indeholder den stærkeste Fristelse, og Fristelsen er her saameget større, som Trækningen foregaaer strax, og Indskudene ikke ere store. Derimod havde det ærede Medlem ingenlunde Ret i, at man spiller af Bindesyge i saadanne Lotterier som f. Ex. det, der er forbundet med Kunstudstillingen, eller i Lotterier, som ere forbundne med Industriudstillinger eller lignende Foretagender. Det er idetmindste efter min Mening ikke Bindesyge, som her kommer i Betragtning. Der er Ingen, som gaaer op paa Maleriudstillingen og tager et Numer af Bindesyge. Jeg troer, at det er noget gauffe Andet, som bringer Folk til, naar de have været paa Udstillingen, at tage et Lod, naar de gaae bort. Det er de Allerferreste af dem, der besøge Udstillingen, som ere istand til at yde et klæffeligt Bidrag til Kunstens Understøttelse; jeg er selv imellem dem, der ikke ere istand dertil — og jeg troer nu, at det snarere forholder sig saa, at saadanne Folk ved at tage et Lod sigte til sig selv: „Det er en Trost for os, naar vi gaae bort, at vi dog have ydet en lille Skjærv til Kunstens Understøttelse.“ Det er saaledes ikke Bindesyge, der her gjør sig gjældende, og et Vidnesbyrd om, at det ikke er dette, er det Factum, at saamange vundne Malerier ikke blive afhentede. Folk tage Numerne, men tænke saa ikke mere paa den Sag, thi de have blot villet ydet et Offer til at fremme